

В період економічних негараздів саме туризм може дати можливість багатьом країнам перебороти або ж істотно пом'якшити економічну кризу. Туристська галузь України завдяки багатим природним, історико-культурним, трудовим ресурсам цілком може претендувати на чільні позиції в економіці держави. Але на сьогоднішній день послугами туристських фірм в Україні користується лише 8% населення держави. Інша частина населення або організовує свій відпочинок самотужки, або в силу соціально-економічних причин взагалі не має можливості повноцінного відпочинку і оздоровлення. Саме ці верстви населення і є суб'єктами соціального туризму.

У Манільській декларації вказується, що «соціальний туризм – це ціль, до якої суспільство повинне прагнути в інтересах менш забезпечених громадян».

Багатьма науковцями (Колотуха О.В., Кифяк В.Ф., Шандор Ф.Ф. та ін..) соціальний туризм характеризується як подорож із метою участі в громадських заходах (мітинги, демонстрації, публічні виступи, марші), організація змістовного оздоровлення та відпочинку широких верств населення за найнижчими доступними цінами, зорієнтованими лише на потреби відновлення матеріальної бази.

Слід зазначити, що індустрія гостинності є невід'ємною частиною будь-якого виду туризму, і соціальний туризм не виключення.

Отже, виходячи з вищевикладеного, головною метою соціального туризму є подорожі і відпочинок соціально вразливих верств населення для відновлення працездатності, фізичних і моральних сил.